

amicicias ad nos. Et induit se ionathas sola sancta septimo mēse. anno centesimo sexagesimo in die solenni scitophegie. Et congregavit exercitū: et fecit arma copiosa. Et audiuit demetrius verba ista: et contristatus est nimis. Et ait. Quid hoc fecimus: quod preoccupavit nos alexander apphendere amiciciā iudeorum ad munimē sui? Scribam et ego illi verba deprecatoria et dignitates et dona: ut sit mecum in adiutorium. Et scripsit ei in hec verba. Rex demetrius genti iudeorum salutem. Quoniam servastis ad nos pacem et mansistis in amicitia nostra: et non accessistis ad inimicos nostros: audiuimus et gavisus sumus. Et nunc perseverate adhuc conservare ad nos fidem: et retribuemus vobis bona pro his que fecistis nobiscum: et remittimus vobis prestationes multas: et dabimus vobis donationes. Et nunc absolvo vos et omnes iudeos a tributis: et prelia salis indulgeo: et coronas remitto. Et tertias seminis: et dimidiam partem fructus ligui quod est portiones mee relinquo vobis et hodierno die et deinceps: ne accipiantur a terra iuda: et a tribus civitatibus que addite sunt illi et samaria et galilea: et hodierna die et in totum tempus. Et iherusalem sit sancta et libera cum finibus suis: et decime et tributa ipsius sint. Remitto etiam potestatem arcis que est in iherusalem et domum summorum sacerdotum: ut constituant in ea viros quoscunque ipse elegerit qui custodiant eam. Et omnem animam iudeorum que captiva est a terra iuda in omni regno meo relinquo libera gratis: ut omnes a tributis solvantur etiam prope suos. Et omnes dies solennes et sabbata et neomenie et dies decreti: et tres dies ante diem

solemnem: et tres dies post diem solennem sine omnes immunitatis et remissionis omnibus iudeis qui sunt in regno meo. Et nemo habebit potestatem agere aliquid: et movere negotia adversus aliquem illorum in omni causa. Et ut ascribantur et iudeis in exercitu regis ad viginti familia virorum. Et dabunt illis copie ut oportet omnibus exercitibus regis: et et eis ordinabuntur qui sint in munitionibus regis magni. Et et his constituantur supra negotia regni que aguntur et fide: et principes sint et eis et ambulent legibus suis: sicut precepit rex in terra iuda. Et res civitates que addite sunt iudee et regione samarie cum iudea reputentur ut sint sub uno: et non obediunt aliene potestati nisi summus sacerdos: ptolomaida et confines eius quas dedit domui sanctis qui sunt in iherusalem ad necessarios sumptus sanctorum. Et ego dabo singulis annis quindecim milia sistorum argenti de rationibus regis que me contingunt: et omne quod reliquum fuerit quod non reddiderat qui super negotia erant annis prioribus: et hoc dabunt in opera domus. Et super hec quinque milia sistorum argenti que accipiebant de sanctorum ratione per singulos annos: et hec ad sacerdotes pertineant qui ministerio funguntur. Et quicumque confugerint in templum quod est iherosolymis et in omnibus finibus eius obnoxii regi in omni negotio dimittantur: et omnia que sunt eis in regno meo libera habeant. Et ad edificanda vel restauranda opera sanctorum sumptus dabuntur de ratione regis: et ad construendos muros in iudea. Et

audiuit autem ionathas et plures sermones istos: non crediderunt eis nec receperunt eos: quia recordati sunt malicie magne quam fecerat in israel: et tribulaverat eos valde. Et complacuit eis in alexandrum: quia ipse fuerat eius princeps sermonum pacis: et ipsi auxilium fecerant omnibus diebus. Et congregavit rex alexander exercitum magnum: et admovit castra contra demetrium. Et commisit plurimum reges et fugit exercitus demetrii: et infestus est eum alexander: et incubuit super eos. Et invaluisti plurimum: donec occidit sol: et cecidit demetrius in illa die. Et misit alexander ad ptolomeum regem egypti legatos: secundum hec verba dicens. Quoniam regressus sum in regnum meum et sedi in sede patrum meorum: et obtinui principatum et contrivisti demetrium: et possedi regionem nostram: et commisi pugnam cum eo et contritus est ipse et castra eius a nobis: et sedimus in sede regni eius: et nunc statuamus ad invicem amicitiam et da michi filiam tuam uxorem: et ego gener tuus: et dabo tibi dona et ipsi dignitatem. Et respondit rex ptolomeus dicens. Felix dies in qua reuersus es ad terram patrum tuorum: et sedisti in sede regni eorum. Et nunc faciam tibi quod scripsisti: sed occurre michi ptolomaida ut videamus invicem nos: et spondeam tibi sicut dixisti. Et egrediente ptolomeo de egipto ipse et cleopatra filia eius: et venit ptolomaida anno centesimo sexagesimo mense. Et occurrunt ei alexander rex. Et dedit ei cleopatram filiam suam: et fecit nuptias eius ptolomaida: sicut reges in magna gloria. Et scripsit alexander rex ionathae: ut veniret obviam sibi. Et abiit cum gloria ptolomaida: et occurrunt ibi duobus regibus: et dedit

illis argentum multum et auxilium et dona: et invenit gratiam in conspectu eorum. Et convenerunt adversus eum viri pestilentes et israel viri iniqui interpellantes adversus eum: et non intendit ad eos rex. Et iussit spoliari ionathan vestibus suis: et indui eum purpura. Et ita fecerunt. Et collocavit eum rex sedere secum: dixitque principibus suis. Scitote cum eo in medium civitatis: et predicare ut nemo adversus eum interpellet de ullo negotio: nec quisquam ei molestus sit de ulla ratione. Et factum est ut viderunt qui interpellabant gloriam eius que predicabatur: et optum eum purpura: fugerunt omnes. Et magnificavit eum rex: et scripsit eum inter primos amicos: et posuit eum ducem et participem principatus. Et reuersus est ionathas in iherusalem: cum pace et leticia. In anno centesimo sexagesimo quinto venit demetrius filius demetrii a terra in terram patrum suorum. Et audiuit alexander rex et contristatus est valde: et reuersus est antiochia. Et constituit demetrius regem appolonium ducem qui preerat relesyrie: et congregavit exercitum magnum et accessit ad ianniam: et misit ad ionathan summum sacerdotem dicens. Tu solus resistis nobis. Ego autem factus sum in derisum et in opprobrium: propterea quia tu potestatem adversum nos exerceas in montibus. Nunc ergo si confidis in virtutibus tuis descende ad nos in campum: et comparemus illic invicem: quia mecum est virtus bellorum. Interroga et discite quis sum ego et ceteri qui auxilio sunt michi: qui et dicite quia non potest stare pes vester ante faciem nostram: quia his in fugam convecti sunt patres tui in terram suam. Et nunc quomodo poteris sustinere equitatum et